

MEHNEM

MOTIVI X

WSOY

AHNNA

MOTIVI X

Suomentanut OUTI MENNA

Ruotsinkielinen alkuteos

Motiv X

© Stefan Ahnhem 2018

Published by arrangement with Partners in Stories Stockholm AB, Sweden

Suomennoksen © Outi Menna ja WSOY 2019

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-43345-4

Painettu EU:ssa

PROLOGI

24. elokuuta 2007

INGA DAHLBERG yritti ohjata ajatuksensa muualle. Edes vähäksi aikaa. Pilvettömään elokuiseen taivaaseen tai kuulokkeissa soivaan musiikkiin. Siihen ettei häntä väsyttänyt lainkaan, vaikka hän juoksi sinisellä merkittyä rataa jo kolmatta kertaa. Tai ympäröivään Ramlösa Brunnsparkeihin, joka oli niin vehmas ja kukoistava että näkyvyys oli vain muutaman metrin suuntaan kuin suuntaan.

Niin kuin keittiöön sitkeästi etsiytyvät muurahaiset hänen ajatuksensa palasivat aina vain takaisin suunnitelmaan, jonka punomiseen hän oli käyttänyt viime viikkoina liki kaiken valveillaoloaikansa. Suunnitelmaan, jonka toteuttamisen hetki koittaisi kolmen tunnin kuluttua ja joka mullistaisi hänen elämänsä.

Tällä kertaa mikään ei saisi mennä pieleen. Pienikin katseen harhailu tai epävarmuus äänessä, ja hänen pelinsä olisi pelattu. Kaikkien yhteisten vuosien jälkeen hän tunsu Reidarin liiankin hyvin. Mies hyödyntäisi heikkouden merkit saman tien, ottaisi ohjat omiin käsiinsä ja lyttäisi hänet jälleen hyvin koulutetuksi koiraksi, joka tottelisi jokaista käskyä.

Mutta mitä ikinä tapahtuisi ja miten mies ikinä reagoisikaan, hän tiesi kuinka toimia jotta saisi tämän tarttumaan kynään ja kirjoittamaan nimensä paperiin. Ja kun se olisi hoidettu, hän ottaisi valmiiksi pakatun laukkunsa ja marssisi ovesta ulos.

Hän uskalsi tuskin uskoa, että lähtöön oli enää muutama tunti. Kaikista maailman paikoista he matkustaisivat Pariisiin. Romanttiikan pääkaupunkiin. Vihdoinkin he saisivat jättää hyvätit salailulle. Koodikielellä kirjoitetuille tekstiviesteille, pelolle että joku saattaisi

hetkenä minä hyvänsä käräyttää heidät. Puhumattakaan siitä ahdistuksesta, joka hänet valtasi aina kun hän joutui viettämään yönsä väärän miehen vieressä.

Jo tänä iltana he voisivat liikkua vapaasti ihmisten ilmoilla. Halutessaan he voisivat istahtaa penkille ja halata toisiaan. Hän voisi painaa päänsä miehen syliin ja katsella yhtä aikaa miestä ja tähtiä.

Hän ja hänen rakastajansa.

Hän maisteli sanaa *Rakastaja*. Hän piti siitä. Se kuulosti yhtäaikaa hellältä ja synnilliseltä. Ja syntiä he olivat totisesti tehneet. Sekä miehen kotona että hänen kotonaan, suihkussa ja autossa. Puhumattakaan Räänin pienestä salaisesta rantapoukamasta, missä he olivat tehneet asioita joiden hän ei olisi kuvitellut olevan mahdollisia.

Ja nyt se luku oli vihdoinkin päättymässä. Pian mies muuttuisi rakastajasta hänen rakastetukseksi. He jättäisivät Kastrupin taakseen, kilistelisivät samppanjalla ja nauttivat siitä että haaveesta tulisi vihdoinkin totta.

Mutta kukaan ei voisi tulla sanomaan, että kaikki oli käynyt kuin itsestään. Mies oli ollut alkuun vastahankainen ja kieltäytynyt kuuntelemasta häntä, ja hän oli tuntenut itsensä jankuttavaksi pikkulapseksi. Vasta kun hän oli pannut kaiken peliin ja uhannut paljastaa heidän suhteensa molempien puolisoille, mies oli lopulta tullut järkiinsä.

Oikeastaan ei ollut yhtään hänen tyylistään uhkailla ja heittäytyä hysteeriseksi, mutta hän ei voinut jatkaa valheellista elämää ikuisesti. Ja näin jälkepäin ajateltuna oli selvää, että miehestä oli tuntunut täsmälleen samalta. Yhtäkkiä mies oli nimittäin hypännyt vetovuoroon ja ryhtynyt innokkaasti laatimaan suunnitelmia heidän pako- matkalleen.

Hän oli saanut päättää matkakohteen eli Pariisin mutta mies oli hankkinut lentoliput, bisnesluokasta kaiken kukkuraksi, ja kun hän nyt ajatteli että he saisivat muutaman tunnin kuluttua istua siellä tilavasti käsi kädessä, hänen oli nipistettävä itseään käsivarresta uskoakseen että hän todellakin oli hereillä.

Mutta valmistelut olivat yhä hieman kesken. Kotiin päästyään hän kävisi suihkussa ja hoitaisi siivouksen loppuun. Ikkunat oli jo pesty ja

kukille annettu tavallista enemmän vettä. Vuodevaatteet oli pyykätty ja ne pitäisi vain mankeloida ennen kuin hän voisi pedata sängyn. Boeuf bourguignon, Reidarin lempiruoka, muhi liedellä kannen alla odottamassa maun tarkistusta ja viimeistä maustesilausta.

Koska oli perjantai, Reidar menisi oluelle töiden jälkeen ja tulisi kotiin vähän ennen seitsemää haisevissa työvaatteissaan, jotka hän vielä viimeisen kerran lajittelisi ja panisi pyykkiin sillä aikaa kun Reidar kävisi suihkussa. Sen jälkeen hän kattaisi päivällisen ja odottaisi että Reidarkin tulisi pöytään.

Jossain vaiheessa, mikäli suunnitelma etenisi toivotulla tavalla, Reidar reagoisi siihen ettei kaikki ollut niin kuin yleensä ja ihmettelisi miksei hän istuutuisi vastapäiselle paikalle. Ja heittäisi mahdollisesti jonkin ivallisen kommentin hänen epäonnistuneista dieeteistään ja siitä miten ne olivat saaneet hänet näyttämään vain isommalta, vaikka hän oli todellisuudessa laihtunut kaksitoista kiloa aloitettuaan juoksuharrastuksen.

Tällä kertaa hän ei kuitenkaan antaisi Reidarin puhua pitkään vaan toteaisi kylmän rauhallisella äänellä, että aikoi ottaa eron ja häipyä lopullisesti.

Olisi tietenkin ollut helpompaa jättää lappu pöydälle ja lähteä ennen kuin Reidar tulisi kotiin. Mutta jos hän halusi saada pape-reihin Reidarin allekirjoituksen, hänellä ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin hoitaa tilanne kerralla kunnolla. Katsoa miestä silmiin ja saada tämä ymmärtämään, että hän oli päätöksensä tehnyt ja etteivät he enää koskaan söisi päivällistä yhdessä.

Riippuen siitä, millainen päivä Reidarilla oli ollut töissä, riskinä oli että mies saattaisi sännätä ylös tuolistaan ja ruveta riehumaan. Reidar ei satuttaisi häntä fyysisesti vaan paiskaisi ehkä lautasen lattialle ja mahdollisesti kaataisi pöydän. Joskin luultavimmin mies antaisi suuttumuksen virrata sykkivänä pulssina ohimosuoniinsa ja tiedustelisi häneltä painekattilan petollisella tyyneydellä, minne helvettiin hän oikein kuvitteli lähtevänsä. Miten hän saattoi olla niin naiivi, että luuli pärjäävänsä yksin.

Sen jälkeen Reidar ahdistaisi itsensä vielä tiiviimmin nurkkaan muistuttamalla häntä avioehdosta ja kysymällä, oliko hänen pienistä

hämmentyneistä höttöaivoistaan kadonnut totaalisesti ymmärrys siitä, että talo, auto ja suurin osa huonekaluista olivat *de facto* miehen nimissä.

Reidar rakasti tuota latinankielistä ilmausta, joka tuntui tuovan pituuteen aina puoli metriä lisää ja tekevän esitetystä väitteestä kumoamattoman totuuden. Juuri sillä hetkellä, kun Reidar kukkoi-lisi ylimielisenä ja elimistö täynnä adrenaliinia, hän länttäisi erohakemuksen pöytään.

Aluksi hän ei ymmärtänyt, miksi pieneen iPodiin kytketyt kuulokkeet yhtäkkiä kiskoutuivat hänen korvistaan. Vielä vähemmän hän käsitti mistä johtui viiltävä kipu, ikään kuin jokin olisi painunut ihon läpi hänen rintoihinsa ja hetkeä myöhemmin solisluihin ja kaulaan. Vasta paiskautuessaan pitkin pituuttaan maahan hän näki kireälle pingotetun siiman, joka välkähti auringonvalossa.

Taivas oli kaunis, kirkkaansininen ja pilvetön kuten se oli ollut koko kesän. Oman sykkeensä lisäksi hän kuuli näkymättömissä livertävien tuhansien lintujen taukoamattoman laulun. Mutta hetkinen, eikö hän ollut äsken kuunnellut musiikkia? Ja miksi hän makasi sellällään keskellä pururataa?

Hän piteli aristavaa kaulaansa ja nousi istumaan. Takaraivoa jomotti kipeästi. Hän ei varmaankaan ollut maannut tajuttomana kuin minuutin pari, joten hänen pitäisi ehtiä kotiin hyvissä ajoin ennen kuin Reidar palaisi töistä.

Hän keräsi voimia noustakseen seisomaan, kun muutama oksa rasahti poikki vinottain hänen selkensä takana. Hän kääntyi ja erotti liikettä pururataa reunustavassa tiheässä lehvistössä.

»Huhuu? Onko siellä joku?» hän huusi, vaikkei vastauksesta ollut epäilystäkään. »Tekö virititte tämän siiman? Haloo!» Hän oli vihainen eikä aikonut painaa asiaa villaisella, vaikkei hänellä olisi ollut aikaa jäädä setvimään tilannetta.

Mutta samalla hetkellä kun lehvien seasta ilmestyi esiin mieshahmo, hänen suuttumuksensa hälveni ja hän ymmärsi, että hänen pitäisi nousta kiireesti pystyyn ja juosta pakoon. Se ei kuitenkaan onnistunut. Tuntui kuin painovoima olisi ollut hänen kohdallaan

tavallista suurempi. Ja hänen katseensa kääntyi kuin väkisin mieheen, joka astui polulle lapio kädessään.

Vaikka sää oli kesäinen ja taivas pilvetön, mies oli pukeutunut tummanharmaaseen sadetakkiin ja polvien yli ulottuviin kahluusaappaisiin. Pään peitoksi vedetyn hupun alta pilkotti kommandopipo, joka peitti kasvot paljastaen ainoastaan tuijottavat silmät.

Hän veti keuhkot täyteen ilmaan huutaakseen apua, muttei ehtinyt päästää ääntä kurkustaan vaan vaikeni huomatessaan rannekellon kädessä, joka kohotti lapion ilmaan. Se oli Omega Speedmaster, prikulleen samanlainen johon hän oli käyttänyt miltei kuukauden palkan.

Hän ei nähnyt muuta kuin pimeää, ja teippi peitti hänen suunsa niin tiukasti että hän pelkäsi huultensa repeytyvän, jos hän yrittäisi huuata. Toisaalta kasvot tuntuivat muutenkin kauttaaltaan ruhjotuilta ja turvonneilta. Herrajumala, miehen oli täytynyt lyödä häntä lapiolla.

Hänen oli edelleenkin vaikea uskoa että mies, joka oli pingottanut pururadalle siiman, iskenyt hänet tajuttomaksi ja riisunut häneltä kaikki vaatteet, oli hänen rakastajansa. Omega-kellosta hän kuitenkin tiesi tunnistaneensa miehen. Vai oliko hän nähnyt väärin? Ehkä myyjä oli valehdellut hänelle Apollo-mallin harvinaisuudesta hilahtakseen hintaa ylöspäin? Niin se varmasti oli. Niin sen täytyi olla.

Mutta mitä se auttoi. Kuka tahansa mies olikaan, hän makasi nyt täällä alastomana ja silmät ja suu teipattuina vailla pienintäkään aavistusta siitä, mikä häntä odotti. Vai tämäkö oli hänen kohtalonsa? Oliko mies tehnyt sen mitä aikoi ja jättänyt hänet tänne?

Hän oli yhä ulkona, sen verran hän kykeni hahmottamaan. Mutta hän ei ollut pururadalla Brunnsparkenissa vaan jonkin vesistön lähetyvillä, koska kuuli veden solinaa korvia peittävien teippien läpi.

Eikä hän oikeastaan edes maannut vaan pikemminkin istui kumarassa polvillaan, vähän kuin jooga-asennossa, niin että kädet sojottivat suoriksi ojennettuina eteenpäin. Asento tuntui erikoiselta varsinkin, kun alusta oli rosoinen ja kivikova.

Hän yritti ymmärtää mitä tämä kaikki tarkoitti. Miksi mies oli jättänyt hänet alastomana juuri tähän asentoon.

Käytännössä hän ei tuntenut lainkaan kipua. Ei kasvoissa eikä muuallakaan ruumiissaan. Aivan kuin hänen ruumiinsa olisi kauttaaltaan puuduksissa. Aivan kuin se ei olisi enää kuulunut hänelle. Ilmeisesti hänet oli huumattu, hän ei keksinyt muutakaan selitystä. Tarkoittiko se, että hän oli ollut tajuttomana jo pidempään? Mahdollisesti useita tunteja.

Niin tai näin, hänen olisi nyt pakko päästä vapaaksi ja kiiruhuttaa kotiin ja suihkuun, jotta kaikki olisi valmista Reidarin tullessa takaisin töistä. Toivon mukaan hän ei ollut kovin kaukana kotoa, ja hyvällä tuurilla vammat kasvoissa eivät olleet niin vakavat kuin hän oli aluksi arvellut.

Reidar ihmettelisi tietenkin, mitä oli tapahtunut. Mutta väliäkö sillä. Hän ei missään nimessä aikonut antaa viimehetkisten tapahtumien vaikuttaa alkuperäisiin suunnitelmiin. Hänen pitäisi vain yrittää repäistä teippi suun edestä aiheuttamatta lisävahinkoja.

Mutta heti kun hän yritti liikuttaa käsivarttaan, kipu iski kuin tyhjästä. Niin voimakkaana, että hän karjui suu kiinni. Kipu lähti kämmenselästä ja levisi salamannopeasti koko käsivarteen. Lisäksi vaikutti siltä että käsi oli jumissa. Mitä hänelle oli tehty? Hän yritti liikuttaa toista kättään, mutta tulos oli sama. Kipu sai vatsan vääntymään. Hän yritti liikuttaa jalkojaan, mutta pohkeista säteilevä kipu tuntui jos mahdollista vieläkin pahemmalta.

Hän oli vankina. Miten mies oli... Hän ei voinut ymmärtää parhaalla tahdollaankaan. Millainen hirviö hänet oikein oli siepannut saaliikseen?

»Kappas, kappas. Hän on herännyt», jostain kuului yhtäkkiä. »Jo oli aikakin.»

Mies oli palannut. Vai oliko tämä ollut siinä koko ajan? Ja eikö ääni ollutkin tuttu?

»No niin. Nousehan. Kontallesi sieltä.»

Kipua uhmaten hän teki niin kuin mies käski.

»Hyvä. Siinä näet, pystyt kyllä jos vain haluat.»

Miehen ääni kuulosti tutulta, ei epäilystäkään. Mutta se ei saanut olla. Ehkä teipit korvien päällä väärivät äänen niin, ettei hän erotanut sävyjä tarkasti.

Hän tunsi hansikkaan verhoaman käden läimäyttävän pakaraansa aivan kuin hän olisi ollut hevonen ja mies mahdollinen ostaja. Sen jälkeen käsi siirtyi alaselän päälle ja hakeutui sieltä jalkojen väliin.

»Pidäkin huoli ettet rojahda takaisin. Muuten olet pulassa.»

Nyt hän oli täysin varma siitä että tunnisti miehen.

Se oli Ingvar. Ingvar Molander, mies jota hän rakasti yli kaiken ja joka oli vihdoinkin suostunut matkustamaan hänen kanssaan Pariisiin. Lähtöön piti olla enää muutama tunti.

Käsissä ja pohkeissa tuntui tuskallinen vihlaus, kun alusta, johon hänet oli sidottu, nytkähti äkisti ja lähti liikkeelle. Hän huusi niin kovaa kuin kurkusta lähti, muttei saanut aikaan kuin epäselvää muminaa.

Hetken päästä alusta alkoi keikkua puolelta toiselle, ja hän joutui jännittämään kaikki lihaksensa pysyäkseen kontallaan. Sitten hän tunsi miten käsille loiskui kylmää vettä, ja hänelle alkoi vähitellen valjeta mikä häntä odotti.

I OSA

13.–16 kesäkuuta 2012

Sillä ei ole väliä, mihin kuopan kaivaa.

Jossain vaiheessa riittävän syvällä vastaan tulee aina paha haju.

1

ENSIN MOLLY WESSMAN vain aavisti vaimeana soivan melodianpätkän. Äänenvoimakkuuden kasvaessa hän tunnisti harpun, joka tarkoitti että hänellä oli viisi minuuttia aikaa herätä ja saada aivonsa käyntiin ennen kuin olisi pakko nousta sängystä. Vielä viiden minuutin ajan hän sai pitää silmät kiinni ja venytellä kaikessa rauhassa.

Hän tunsu olonsa levänneeksi eikä ollut herännyt yöllä kertakaan, mikä oli uskomaton saavutus, kun ajatteli presentaatiota joka hänen oli määrä pitää yhtiön hallitukselle iltapäivällä. Normaalisti hän olisi kieriskellyt valveilla koko yön ja raahautunut töihin silmät puolitangossa. Nyt hän oli vakuuttunut, että hallitus hyväksyisi hänen ehdotuksensa ja antaisi hänelle luvan viimeisiin välttämättömiin säästötoimenpiteisiin tuloskehityksen parantamiseksi.

Tästä kaikesta hänen oli kiittäminen kännykän unisovellusta. Aiemmin hän ei ollut koskaan nukkunut yli neljää tuntia yössä. Hän oli ollut jatkuvasti väsynyt ja joutunut pitämään niin monta sairauslomapäivää, että jopa ne kollegat, joilla oli pieniä lapsia, olivat alkaneet ihmetellä mitä hän oikein puuhasi.

Lopulta hänen silloinen esimiehensä oli kutsunut hänet puheileen ja todennut sen, mitä hän ei ollut kyennyt itse näkemään: että hän oli totaalisen romahduksen partaalla. Esimies oli antanut hänelle terapeutin puhelinnumeron ja vinkannut sovelluksesta, joka auttoi erilaisten äänten ja kohinoiden avulla aivoja rentoutumaan ja paransi unenlaatua.

Vaikutus oli ollut ratkaiseva, eikä sovellus ollut maksanut kuin murto-osan siitä mitä terapeutti olisi laskuttanut hyödyttömistä

istunnoista. Hänen energiatasonsa oli noussut niin paljon, että hän oli jaksanut taas aloittaa treenaamisen.

Hän hengitti syvään vetäen keuhkot täyteen ilmaa, kuten joogassa oli opetettu, ojensi kätensä ja otti kännykän yöpöydältä. Sammuttaessaan herätystä hän huomasi kuitenkin jotain omituista juuri ennen kuin näyttö pimeni.

Oikeastaan hän ei olisi saanut edes vilkaista puhelinta sängyssä ollessaan. Herätyksen asettaminen ja sammuttaminen muodostivat poikkeuksen, joka vahvisti säännön. Hänen uudessa elämässään vallitsi täydellinen ruutukielto sängyssä, kylpyhuoneessa ja ruokapöydässä. Siltikään hän ei malttanut olla naputtelematta koodia, joka avasi näytön.

Hän katsoi puhelinta uudelleen eikä käsittänyt yhtään mitään.

Ulkopuolisesta, joka ei tiennyt miltä puhelin näytti normaalisti, siinä ei olisi ollut mitään kummallista tai karmivaa. Mutta Molly tiesi, ja mitä pidempään hän katsoi, sitä voimakkaamman pakokauhun valtaan hän joutui. Pelko puristi rintaa niin että hänen oli vaikea hengittää.

Ensimmäisenä mieleen juolahtanut ajatus oli, ettei kännykkä ollut hänen. Mutta putoamisesta tullut särö näytön vasemmassa yläkulmassa oli entisellä paikallaan, ja kotinäppäin oli puoliksi irti, kuten se oli ollut muutaman viime viikon.

Kaikki oli niin kuin pitikin.

Taustakuvaa lukuun ottamatta.

Näytöllä olisi pitänyt olla kuva Smillasta, hänen ruskeavalkoisesta bostoninterrieristään, joka oli menehtynyt hypertrofiseen kardiomyopatiaan kolme vuotta sitten. Mutta ei ollut.

Sen tilalla oli kuva hänestä itsestään.

Hänestä nukkumassa kotona omassa sängyssään juuri samassa t-paidassa, joka hänellä oli yllään tällä hetkellä. Kuvassa näkyi jopa edellisiltana tullut hammastahnaläikkä, mikä tarkoitti että se oli otettu kuluneen yön aikana. Toisin sanoen joku oli tunkeutunut hänen asuntoonsa.

Ehkä kyse oli vain teknisestä viasta. Tai ehkä hän oli käynnistänyt vahingossa jonkin uuden kamerasovelluksen mennessään nukku-

maan. Mutta ei, kuva oli otettu ylhäältäpäin. Jonkun muun oli täytynyt ottaa se.

Pilailiko joku hänen kustannuksellaan? Joku viimeisten vuosien aikana asunnossa käynyt yövieras, joka oli teettänyt kopion hänen avaimistaan. Hänen huomaamattaan, miten se sitten olikaan onnistunut. Vai oliko tämä varoitus, oliko joku työpaikalla sitä mieltä että hänen ajamansa toimet olivat liian dramaattisia?

Kysymykset kimpoilivat hänen pänsä sisällä kuin lottopallot. Aivan varmasti osa henkilökunnasta tunki katkeruutta, mutta vaikka hän kuinka mietti, hän ei keksinyt ketään joka olisi kyennyt tekemään jotain näin sairasta.

Samassa hän hätkähti.

Mitä jos mies oli asunnossa edelleen? Ja seisoi makuuhuoneen oven takana odottamassa häntä. Tai...

Hän yritti rauhoittua ja vakuuttaa itselleen, että oli ylireagoinut. Mutta turhaan. Noustakseen sängystä hän tarvitsi jotain, millä puolustautua. Jotain muuta kuin tyynyn tai peiton. Ehkä lukulamppu voisi kelvata. Se oli kaukana täydellisyydestä mutta ainoa riittävästi asetta muistuttava esine, johon hän ulottui istuessaan sängyllä.

Ikään kuin hänellä olisi mitään mahdollisuuksia kamppailussa tuntematonta miestä vastaan. Ketä hän oikein yritti huijata? Hän, joka jähmettyi kauhusta nähdessään hämähäkin. Vastapuolen jyrääminen kokoustilanteessa asiallisilla argumenteilla oli aivan eri asia kuin fyysinen väkivalta.

Mutta mitä muutakaan hän voisi tehdä? Oliko hänellä vaihtoehtoja?

Hän kääntyi niin varovasti ja äänettömästi kuin pystyi, tarttui lamppuun kaksin käsin ja nykäisi. Ruuvit irtosivat rei'istään ja repivät samalla seinästä valkoista kipsipölyä, jota varisi mustalle tyynyliinalle. Seuraavaksi hän veti töpselin irti pistokkeesta, kääri johdon vasemman kätensä ympärille ja tarttui oikealla lampun seinäkiinnikkeeseen ennen kuin uskalsi laskea jalat lattialle.

Oman tykyttävän pulssinsa säestyksellä hän kyykistyi ja kurkisti sängyn alle. Siellä ei näkynyt muuta kuin vaaka ja pyörällinen seksilelulaatikko, kuten hän oli odottanutkin. Toisaalta hänen oli edelleen

vaikea uskoa, että joku oli oikeasti ottanut hänestä yöllä kuvan hänen omalla kännykällään.

Hän nousi seisomaan, käveli vasemmalla seinustalla olevan siivouskaapin luokse ja kiskaisi oven auki. Sielläkään ei piileskellyt ketään, ja vaihdettuaan lampun metalliseen imurinvarteen hän tutki makuuhuoneen loput kaapit.

Kuvan ottaja, kuka se sitten olikaan, ei ollut makuuhuoneessa enää, mikä tuntui jostain kumman syystä helpottavalta ajatukselta. Ikään kuin kaikki olisi hyvin niin kauan kuin hän vain pysyisi siellä.

Hänellähän oli kännykkä ja hän voisi soittaa jonnekin. Mutta kenelle? Entisen parhaan ystävänsä Gittanin kanssa hän ei ollut puhunut sitten toissa joulun, jolloin hän oli saanut tarpeekseen siitä miten Gittan jatkuvasti jankutti, että hänen pitäisi ryhdistäytyä ja hommata itselleen puoliso. Myöskään töissä hänellä ei ollut ketään, kenelle uskoutua. Avunpyyntö tulkittaisiin merkiksi heikkoudesta, eikä hänellä ollut varaa siihen.

Poliisille hän voisi tietenkin soittaa. Mutta ensimmäinen kysymys olisi luultavimmin, oliko tunkeutuja yhä asunnossa. Niinpä hän tönäisi jalallaan ovea, joka liukui auki päästämättä inahdustakaan.

Ylipäätään asunnossa oli tosi hiljaista. Poikkeuksellisen hiljaista, kun asiaa mielti tarkemmin. Aivan kuin liikenne olisi yhtäkkiä pysähtynyt Järnväsgatanilla parin korttelin päässä ja alakerran pappa olisi ensimmäistä kertaa sammuttanut television. Ihan vain korostaakseen tilanteen vakavuutta ja voimistaakseen hänen pelkoaan.

Hän astui kynnyksen yli olohuoneeseen ja tähyili ympärilleen. Kulmasohva oli ikkunan alla omalla paikallaan. Samoin nojatuoli, kirjahylly ja ruokapöytä huoneen vastakkaisessa nurkassa. Missään ei ollut paikkaa, johon piiloutua, joten hän uskaltautui jatkamaan matkaa eteiseen ja sieltä keittiöön.

Myös siellä näytti samalta kuin edellisenä iltana. Päivällisastiat olivat kuivaustelineessä tiskattuina, ja huuhdellut muovipakkaukset odottivat lattialla solmitussa pussissa, että hän autolle mennessään veisi ne jätehuoneeseen. Kaapin hän avasi lähinnä siksi että voisi sanoa tehneensä sen.

Sitten hän sytytti valot kylpyhuoneeseen ja totesi, että edellis-päivän likaiset alushousut lojuivat lattialla ja kylpyammeen suihku-verho oli vedetty kiinni. Oliko hän jättänyt sen niin, vain väijyikö sen takana joku?

Hän lähestyi kylpyammetta imurinvarsi ojossa ja kiskaisi verhon auki.

Ei ketään.

Ehkä hän oli vahingossa ottanut selfien unissaan. Tavallaan se olisi hänelle juuri tyyppillistä. Sen jälkeen kun hän oli hankkinut kännykän, jossa oli etukamera, hän oli ottanut niin monta selfietä että puhelin oli alkanut varoitella muistin loppumisesta. Uudelle taustakuvalle oli varmasti jokin luonnollinen selitys, ja hänen hermoilunsa presentaation takia oli vain paisuttanut tapauksen arvaamattomiin mittasuhteisiin.

Syke alkoi vihdoin ja viimein laskea ja hengitys tasaantua, ja hän saattoi laskea imurinvarren rauhallisesti kädestään, riisua t-paidan yltään ja nousta ammeeseen. Sen jälkeen hän sulki verhon, avasi hanan ja odotti kunnes vesi oli lämmennyt jääkylmästä aavistuksen liian kuumaksi ennen kuin kytki suihkun päälle.

Hän rakasti polttavaa tunnetta ihollaan ja väänsi hanaa vielä vähän kuumemmalle. Hän olisi voinut seistä juoksevan veden alla vaikka kuinka pitkään, ja juuri tänä aamuna hän oli aivan erityisesti kuuman suihkun tarpeessa. Tuntui kuin jokainen pisara olisi huuhtonut mennessään osan huolesta ja ahdistuksesta.

Hän sulki hanan, kuivasi itseään hetken ja laskeutui ammeesta. Peili oli mennyt huuruun, niin kuin aina, ja vaikka hän tiesi ettei niin pitäisi tehdä, hän kuivasi huurun pyyhkeellään.

Samassa kuului kiljaisu, joka tuntui alkavan kuin tyhjästä ja oli niin kova että korviin sattui. Vasta vähän ajan kuluttua hän tajusi äänen tulevan omasta kurkustaan. Se oli vaistonvarainen reaktio eikä tuntunut päättyvän koskaan. Huuru alkoi palailla hänen huutaessaan ja muutti peilikuvan hetki hetkeltä epäselvemmäksi.

Siitä huolimatta hän näki selvästi, että iso osa otsatukasta oli leikkattu pois.

2

SE ON sinun syytäsi...

Luodin ujellus, kuin ilmassa viuhuva nuoli. Suhina, jota ei edeltänyt pamaus vaan pelkkä avautuvan tyhjiön ääni. Viaton, hädin tuskin erottuva imaisu, vähän kuin avaisi uuden tennispallopakkauskauksen.

Kaikki tämä...

Matilda, hänen oma tyttärensä, joka oli pidellyt vatsaansa ja tuijottanut puseron etumukseen leviävää tummanpunaista läikkää. Tytön äimistynyt katse ja veren tahrimat kädet tämän lyhythystyessä valkoiselle matolle.

Sinun eikä kenenkään muun...

Kaikki oli käynyt niin järkyttävän nopeasti, ja silti Fabian Risk kykeni kertaamaan tapahtumien kulun mielessään kuva kovalta.

Hänen kätensä, jotka olivat viimein saaneet otteen pistoolista, tähdänneet ja painaneet liipaisinta. Murhaajan otsasta pulppuava veri, joka iskosti hänen tajuntaansa sen että kaikki oli ohi. Liian myöhään. Ja lopuksi hänen oman poikansa sanat, jotka vainoaisivat häntä ikuisesti.

Kaikki oli hänen syytään. Hänen eikä kenenkään muun.

Totta, todempaa kuin mikään.

Matildan surmaksi koitunut laukaus oli yllättänyt hänet täydellisesti, vaikka varoitusmerkkejä oli yllin kyllin. Hän ei vain ollut ehtinyt huomata niitä kiirehtiessään tutkintaa miettimättä lainkaan seurauksia.

Nyt hän istui eturivissä Theodor toisella puolellaan ja Sonja toisella, yllään tumma puku jota hän oli käyttänyt viimeksi kaksi vuotta

sitten Mette Louise Risgaardin hautajaisissa Lellingessä. Tällä kertaa liian pienessä arkussa kukkien alla lepäsi hänen oma tyttärensä.

Mutta syyllinen oli jälleen sama.

Hän itse.

Sonja itki hänen vieressään, ja toiselta puolelta kuului miten Theodor taisteli kyyneleitä vastaan. Hän ei tuntenut mitään. Aivan kuin hän olisi käyttänyt kaikki tunteensa loppuun siinä toivon ja epätoivon vuoristoradassa, jossa hän oli kieppunut neljä viime viikkoa valvoessaan Sonjan kanssa Matildan vuoteen äärellä.

Hänen tyttärensä oli murhattu hänen silmiensä edessä, mutta hän ei tuntenut muuta kuin ahdistusta siitä ettei kyennyt tuntemaan mitään. Hän ei kuullut edes papin sanoja. Mikrofonista huolimatta ne kaikuvat kirkkosalin seinistä sulautuen epäselväksi puuroksi.

»Tiedät varmaan, että sinä olet syyppää.»

Ääni oli niin hiljainen, ettei sen suuntaa voinut päätellä. Fabian käänsi katseensa Theodoriin. »Anteeksi, mitä sanoit?»

»Oletko kuuro? Sanoin että sinä olet syyppää!» Theodor jatkoi niin kuuluvalla äänellä, että pappikin vaikenä.

»Theodor, ei nyt», Fabian sai lopulta sanotuksi. »Jutellaan tästä myöhemmin.»

»Ai milloin myöhemmin?» Puhuja oli tällä kertaa Sonja, ja koko seurakunta oli hiljentynyt kuuntelemaan. »Nytkin on jo liian myöhäistä. Etkö tajua mitään? Meillä ei ole enää tytärtä.» Sonja pillahutti itkuun.

»Sonja kiltti...» Fabian halasi vaimoaan, mutta tämä työnsi hänet pois.

»Niin kuin Theo sanoi. Tämä kaikki on sinun syytäsi!»

»Aivan. Joten turha syytellä meitä», kuului kolmas ääni Fabianin selän takaa.

Hän kääntyi ja näki että sanat oli lausunut hänen esimiehensä Astrid Tuvešson, jonka seurassa istuivat samaan tiimiin kuuluvat kollegat Ingvar Molander, Klippan ja Irene Lilja. Hän oli juuri oikeissa kysyä minkä takia Tuvešsoninkin piti puuttua keskusteluun, kun seuraavaa virttä säestävien urkujen pauhu keskeytti hänet, minkä jälkeen seurakunta nousi seisomaan ja alkoi laulaa.

Fabian itse ei jaksanut kuin istua ja katsella ympärillä seisovia ihmisiä, jotka lauloivat. Kaikki paitsi Molander, joka toki seisojia aukoi suutaan mutta ei laulanut. Sen sijaan mies näytti siltä kuin olisi puhunut. Mutta kenelle, hänellekö?

Fabian osoitti itseään. Molander nyökkäsi, kumartui lähemmäs ja kuiskasi hänen korvaansa: »Lopeta hyvän sään aikana.»

»Lopeta mikä?» Fabian oli ymmällään.

»Et pysty ikinä todistamaan mitään.» Molander työnsi kielen ulos suusta ja oli hirttäytyvinään, minkä jälkeen hän purskahti nauruun jonka peitti papin mikrofonista kiertävä kovaääninen kaiku.

Ääni tunkeutui yhä syvemmälle Fabianin alitajuntaan. Sitkeä tinnitus, joka sai hänet lopulta avaamaan silmänsä ja ymmärtämään, ettei hän ollut kirkossa vaan sairaalahuoneessa, jossa he Sonjan kanssa olivat päivystäneet vuorotellen viimeisen kuukauden ajan. Ainoa mitä hän ei tunnistanut oli likaisenvalkoinen verho, joka peitti näkyvän Matildan sänkyyn.

Verhon toiselta puolelta kuului ääniä, ja hän nousi tuolistaan, kiskaisi verhon sivuun ja näki yhden kolmesta sairaanhoitajasta painelevalle ja vääntelevalle piipittävälle mittauslaitteen nappuloita. Kaksi muuta seisojia sairaalavuoteen molemmin puolin tunnustellen Matildan pulssia ja tarkkaillen silmänvalkuaisia.

»Mitä on tapahtunut?» hän kysyi saamatta vastausta. »Anteeksi, mutta voiko joku selittää mitä täällä tapahtuu?»

Läpätunkeva piipitys loppui ja jätti jälkeensä painostavan hiljaisuuden. Sairanhoitajat vilkuilivat toisiaan, ja Fabian yritti hahmottaa oliko heillä tilanne hallinnassa.

Yhtäkkiä Matilda yskäisi ja avasi silmänsä. Hänen rakas tyttärensä, joka oli maannut tajuttomana iät ja ajat, katseli vihdoinkin ympärilleen huoneessa kysyvän näköisenä. Siinä samassa tulivat kyöneleet. Aivan kuin ne olisivat tähän saakka vain odottaneet, että saisivat purskahtaa esiin.

»Hei, Matilda. Mikä on vointi?» kysyi yksi sairaanhoitajista hymyillen ystävällisesti.

Matilda katsoi hoitajia mitään sanomatta.

»Matilda, sinä heräsit.» Fabian teki itselleen tilaa sängyn vieressä ja tarttui tyttärensä käteen. »Tulit takaisin. Ymmärrätkö? Olet hengissä.» Hän käänsi katseensa hoitajaan. »Vai mitä? Hän jää henkiin, eikö jääkin?»

»Jää kyllä», hoitaja sanoi kahden muun hoitajan nyökkäillessä. »Kaikki arvot näyttävät hyviltä.»

»Kuulitko, Matilda? Kaikki näyttää hyvältä.» Fabian taputti Matildan poskea, mutta tämä käänsi katseensa pois. »Matilda, mitä nyt? Etkö kuullut? Sinä jäät henkiin.»

Matilda pudisteli päätään ja näytti siltä kuin olisi voinut hetkenä minä hyvänsä pillahtaa itkuun.

IHMISHENKI ON ARPAKUUTION VARASSA.

SYYRIALAISEN PAKOLAISPOJAN raakaa murhaa selvittäessään Helsingborgin rikospoliisin tutkijat joutuvat kohtaamaan nyky-Ruotsin pimeimmät puolet: tappajaa etsitään niin pedofiilien kuin natsimielisten rasistien joukosta. Vajaamiehitetty rikosjaosto on pulassa, joten päällikkö Astrid Tuveesson palaa palvelukseen kesken katkaisuhoidon ottaakseen lukuisat rinnakkaiset tutkintalinjat johtoonsa. Myös rikostutkija Fabian Risk kutsutaan virkavapaalta töihin. Hän tuntee olonsa tukalaksi, sillä hänellä on käynnissä yksityinen tutkimus, joka pohjautuu kuolleen kollegan Hugo Elvinin keräämiin tietoihin. Jos tämän epäilykset osoittautuvat perustelluiksi, on Risk hengenvaarassa. Eikä hän suinkaan ole ainut.

Motiivi X on Stefan Ahnhemmin neljäs trilleri Fabian Risk -sarjassa.

»Ketterät juonenkäännteet eivät lakkaa yllättämästä.»

★★★★ Ekstra Bladet

